

og jeg tror, at vi vilde have undgaet mange Bemærkninger under Debatten, hvis han havde været det; thi efter min Opfattelse kunde han fra sit Standpunkt have forsvaret Situationen, uden at være bleven beskylt for Inkonsekvens. Jeg kan altsaa ikke have Noget at erindre imod, at det ærede Medlem finder sig tilfredsstillet fra sit Standpunkt ved den nu stedfindende Situation, for saa vidt Mand, der tidligere have staaet noget fjænt fra ham, nu ere gaede over paa hans Standpunkt. Jeg har kun en Indvending mod en enkelt Ytring, som han fremsatte angaaende selve Finantslovens Indhold, og det er navnlig da den, at de forskjellige Spørgsmaal, hvorom der tidligere har været Strid, mente han at være løste tilfredsstillende. Jeg skal bemærke, at i den Henseende staaar han ogsaa med sin egen Betragtning udenfor den Stilling, vi tidligere have indtaget til disse Spørgsmaal. Han ser dem anderledes, han har stillet sig anderledes til dem i Fjor, og han maa derfor naturlig ogsaa nu betragte dem anderledes end vi. Derfor maa han føle sig tilfreds, naar vi fra det Standpunkt, hvorfra vi betragte disse Spørgsmaal, maa finde os utilfredse. I den Henseende er der Intet at indvende; men det giver derfor ikke noget Vidnesbyrd for de ny Ministerielle, og det giver ikke noget Vidnesbyrd imod vort Standpunkt lige overfor disse Spørgsmaal. Jeg vil gjøre denne Forvaring lige overfor det ærede Medlem, fordi det er en Selvfølge, at man maa komme til forskjellige Udslag, efterom man staaar paa hans tidligere og nu indtagne konsekvente Standpunkt, eller man stod paa et i flere Henseender forskjelligt herfra, og har forladt dette og er gaaet bort derfra. Hvad angaar de Udtalelser, som kom fra den ærede Formand for Finantsudvalget, er jeg næsten bleven bange for at tale til ham, thi det forekommer mig, at han har lidt en noget streng Medfart af Andre (Afbrydelse) — ikke for streng, det er ikke det, jeg mener, men at han er bleven taget saa godt med, at jeg af tidligere gammelt Venkab skulde have forbigaaet ham. Der er imidlertid nogen Misforstaaelse til Stede, som jeg tror ikke er bleven berørt, og som navnlig angik en Del af, hvad jeg har sagt, hvortil jeg derfor skal føie et Par Ord. Det er for det Første, at det laa ikke i min Hensigt at anbefale Thinget at stemme mod Finantsloven. Ingenlunde; jeg vilde endogfaa sige det samme som det ærede Medlem sagde, at fra de Herrers Standpunkt vilde det ogsaa efter min Opfattelse være Toppunktet af politisk Uforstand, hvis de Herrere stemte mod Finantsloven. Givlken Grundsaetning skulde bevæge de Herrere til her nu at stemme mod Finantsloven og stille sig i Udsigt, som de sige, en provisorisk Finantslov i Slutningen af Marts, naar de gif tilbage for denne Udsigt i Begyndelsen af Oktober? Jeg er enig med ham i, at fra hans Standpunkt vilde det være saa inkonsekvent, for

at bruge hans eget Udtryk; at han ikke kunde bruge det mod os, er noksom paavist af det ærede Medlem for Sors Amts 2den Valgkreds (Alberti), saa jeg skal ikke komme ind derpaa. Men netop, fordi vi betragte det saaledes for de Herrers Vedkommende, derfor sige vi ogsaa, at naar vi stemme mod Finantsloven, sker det, trods det, at vi ere overbeviste om, at vi ikke ere talrige nok; vi have ikke 52 Stemmer, det kunne vi vide efter hele Situationen, at det er umuligt, at vi kunne faae nu. De Herrere kunne ikke efter vor Opfattelse vælge en Konsekvent, som der ikke vilde være Rimelighed i, nemlig at stemme med os. Vor Afstemning er kun en Mindretalsafstemning, der har en demonstrativ Karakter, en Karakter, som ogsaa andre ærede Medlemmer som min ærede Ven for Belle Amts 5te Valgkreds (Sørensen) har omtalt før paa samme Maade som jeg. Den ærede Formand for Finantsudvalget syntes at være bange for fuldstændig Klarhed, den holdt han ikke rigtig af, det kunde passe for den enkelte Mand, men ikke for et Parti. I den Henseende har han faaet Svar af det ærede Medlem for Rjøge (Hørup), saa jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa, jeg holder af Klarhed og Konsekvent, men, at et Parti eller et enkelt Individ besidder disse Egenskaber, udelukker ingenlunde Bilstedeværelsen af andre Egenskaber, og i alle Livets Forhold forhandler jeg langt hellere med en Mand eller en Forening, der veed, hvad den vil, og hvis Ord man kan stole paa, som altsaa er klar og konsekvent, end omvendt med dem, der gaa hen i Laaget uden fornøden Klarhed. Det forundrede mig høilig, at det ærede Medlem kunde mene, at den Politikk, hvortil han har bekendt sig siden 30te Juni 1870, gif ud paa, at man vilde knuse hinanden, begaa voldsomme Omvæltninger eller deslige. Jeg forstaaar ikke, hvorledes det ærede Medlem kunde faae ud, at det at hævde den Politikk med sine Konsekventer skulde føre til noget Saabant (Afbrydelse). Jeg veed ikke, hvor det ærede Medlem vilde fremkomme med en saadan Udtalelse som den om voldsomme Omvæltninger eller om at knuse hinanden, naar den ikke skulde være rettet mod os, der staa paa det Program, det ærede Medlem selv tidligere har staaet paa siden 30te Juni 1870 (Afbrydelse af Th. Nielsen). Det ærede Medlem staaar paa det Ord „*efter haanden*“, det er det Gnefte, han har tilbage af Programmet. Jeg behøver ikke at gaa dybere ind paa at forvare mig derimod, men jeg maa dog minde det ærede Medlem fra Møden om, at det nytter ikke at deltage i de Bestræbelser, som have været reiste paa den anden Side, for at vise, at en Del af den gamle Opposition, som staaar paa sit gamle Standpunkt, er radikaliseret i en anden Forstand, end Partiet tidligere har været. Det er Bestræbelser, der have gaaet jævnsides siden. — saavidt jeg hukker — 1ste Oktober med Frietret